

Mennyei prófécia

(James Redfield nyomán)

A Peruban fellelt kézirat, amely Krisztus előtt 600 körül keletkezett **arámi nyelven**, azt jósolja, hogy az emberi társadalomban a XX. század utolsó évtizedeiben óriási változások fognak lezajlani. Ez lesz a tudat reneszánsza.

A kézirat tanításai jellegükben nem vallásosak, hanem spirituálisak, valami újat fedezünk fel ezen a bolygón az emberi étellel, az élet értelmével kapcsolatban és ez gyökeres változást idéz elő az emberi kultúrában.

A mű fejezetekre oszlik és mindegyik egy-egy, az étellel kapcsolatos felismerésről szól. Ebben a korszakban, az emberiség sorban eljut majd ezekhez a felismerésekhez, egyikhez a másik után, míg végül eljutunk egy tökéletesen spirituális kultúrához a Földön. Rávilágít továbbá, hogy az ezzel a tárgykörrel kapcsolatos keleti és nyugati gondolatok, vallási tanítások egy magasabb rendű igazsággá integrálhatók. Megmutatja, hogy a nyugatnak igaza van, amikor fejlődésről, egy magasabb szint eléréséről beszél. Ám a keletnek is igaza van, amikor hangsúlyozza, hogy az egó - önző - hatalmától meg kell szabadulni „Teljesebb tudatra kell szert tennünk, belső kapcsolatot kell létesíteni a belül lakozó Istennel, a lelkiismeretünkkel, mert csak egy ilyen biztos irányítással haladhat a fejlődésünk előre felé...”

Az alábbiakban röviden ismertetjük a kéziratban foglaltakat, vagyis a kilenc felismerést.

ELSŐ FELISMERÉS

Lényege: az életünket megváltoztató véletlenek tudatosítása. Az az érzés, hogy a háttérben egy másik folyamat is zajlik. „Mélyebb spirituális erő munkál mindenben, amit cselekszünk.”

Az emberi élet során előforduló véletlenek kapcsán újragondoljuk milyen rejtélyek veszik körül életünket ezen a bolygón. Még nem értjük, de sejtjük, hogy a titokzatos véletlenek igazából nem véletlenek. Érezzük, hogy az életnek van egy másik oldala, amelyet meg föl kell fedeznünk egy másik folyamat, amely a felszín alatt zajlik.

Az első felismerés akkor következik be, amikor tudatosodnak bennünk az életünkben bekövetkező véletlenek.

MÁSODIK FELISMERÉS

Lényege: az új világszemlélet kibontakozásának folyamata. E felismerés történelmi rálátást biztosít a nyugati gondolkodás számára. Szélesebb történelmi perspektívába helyezi jelenkori tudatunkat.

A jelenlegi modern világszemlélet kibontakozása kb. 1000-2000-ig, mint egy ezer évig tart. Mint az emberi társadalmakban annyiszor, ebben az időszakban is a vallás és papjai fontos szerepet játszanak. Az első ezred forduló táján **a keresztény egyház vezetői határozzák meg a nép valóságátudatát**. Egyszer - akkori ismeretek szerint - azt tanítják, hogy Isten teremtette a földet, és rajta az

embert a világmindenség közepére helyezte. Ez a nézet a későbbiekben módosul. Másrészt, azóta is fennáll a tanítás, miszerint az ember földi élete lényegében spirituális vizsgaként szolgál. Az embernek magának kell, döntenie, önmaga választ a nemes isteni szándék és az ördög anyagi(as) kísértése között.

A középkori világkép a 14-15. század táján kezd széthullani, az emberek egyre gyakrabban veszik észre a papok viselkedési rendellenességeit (pl. fogadalmak megszegése, erőszak, hataloméhség stb.). Luther és társai kijelentik, hogy a papság romlott korrupt és áruló. Új egyházak létesülnek, melyek azt hirdetik mindenkinek joga van hozzáférni a Szentíráshoz, és személyesen értelmezni azt. Kb. a XVII. századra megkérdőjeleződik az egész addigi világszemlélet. A csillagászok bebizonyítják, hogy nem a Föld van a kozmosz középpontjában. Ekkor új meghatározást követel az Istenhez fűződő viszony is. Ez az újkor kezdete megindul a világ módszeres felfedezése, mely kb. 400 éve tart. Új magatartásformává válik a tudományos kételkedés, hogy elhiggyenek bármit is. Az emberek már nem szednek be olyan könnyen bármit, kézzel fogható bizonyítékokat követelnek.

A tudományos felfedezések azonban nem határozták meg az ember valódi spirituális helyzetét, de elég ismeretet adnak ahhoz, hogy segítségükkel emelje az életszínvonalát. Lemásoljuk a természet „találmányait, és a természet készleteinek felhasználásával saját életkörülményeinket javítjuk. Eközben tökéletesen eltévedünk az anyagi biztonság, a túlélés biztosítása és a földi örömök utáni hajtásban. Önnön kényelmünk és élvezetünk megszállott hajszolása közben gátlás nélkül keresztülgázolunk mindenben, és ilyen tekintetlen módon az összeomlás szélére juttatjuk közvetlen és tágabb környezetünket. Az újkor végén egyre több az olyan ember, aki a munka megszállottjává válik, aki kikapcsolódás helyett is a munkát használja. *Ezt sokan azért teszik, mert nem akarnak, illetve nem mernek szembenézni a kérdéssel, miért is élnek valójában.*

Az eredeti kérdést, hogy mi is történik életük során spirituális értelemben a Földön, fokozatosan félretolják. A Második Felismerés megmutatja, hogy a tudat átalakulása **elkerülhetetlen**. Leleplezi a téveszméket, és ezáltal akarja elérni, hogy fölébük emeljen. A kézirat szerint a második évezred az emberiség fejlődésének szükségszerű fokozata, de ennek vége felé már ideje felocsúdni és újra föltenni a kérdést mi áll az élet háttérben ezen a bolygón? A további felismerések magyarázatot adnak erre.

HARMADIK FELISMERÉS

Lényege a mindenség egyetlen nagy energia rendszer. *A kézirat itt azt állítja, hogy megtanuljuk a korábban láthatatlannak tartott energia érzékelését.* Ez a fizikai világegyetem felfogásának eddigi módját változtatja meg. Az ezredforduló táján az emberek felfedezik az energia új formáját, amely lényegét képezi minden dolognak, kisugárzik mindenből, beleértve saját magunkat is. Ennek az energiának az érzékelése azzal kezdődik, hogy az ember

mind érzékenyebbé válik a szépségre (pl. egy óriásfa formájának látványa kellemes érzéssel tölti el, vagy egy koncert olyan energiafeltöltődést idéz elő az egyénben, hogy utána sokkal jobban érzi magát stb.). A szépség érzékelése is műszer, amely jelzi milyen közel járunk ahhoz, hogy ténylegesen érzékeljük az energiát. A teljes Univerzum energiából áll, amelyre gondolataink által hatni tudunk. Az előző példánál maradva, nem csak nekünk kellemes hatású, hanem a fának vagy a másik embernek is jólesik, ha megcsodáljuk.

A mindenség olyan energiából áll, amely reagál az elvárásainkra. A többi dolog, élőlény is része ennek az energiauniverzumnak, tehát ha van egy kérdésünk, az élet valamely képviselője megjelenik és meghozza a választ. Azáltal, hogy mit kezdünk saját energiánkkal, befolyásolni tudjuk az Univerzum többi résztvevőjének (növényeknek, állatoknak, embereknek, stb.) az energiáját, ezen keresztül életfolyamatait és mindnyájan együtt az egész Univerzum működőképességét.

NEGYEDIK FELISMERÉS

Lényege, az összes emberi konfliktus az energia hiányából, az energiáért való harcból fakad. A kézirat megállapítja, hogy a „tudatlan” emberek küzdenek, harcolnak egymással az energiáért. A világmindenség egyetlen, dinamikus energia halmazból áll, amely fenntart bennünket.

Mi emberek azonban - különböző okoknál fogva - elszakadunk ennek az energiának a bőséges forrásától. Mivel energia nélkül gyengének és védtelennek érezzük magunkat, ennek leküzdésére – látszólag spontánul – pszichológiai eszközökkel (a másikat lekezelve, kritizálva, erőszakot elkövetve, lelki kínokat okozva, stb.) elvonjuk másoktól az energiát, az életerőt. Empátia nélküli emberek esetében, ez a tudattalan, ösztönös törekvés húzódik meg minden konfliktus mélyén. Nincs értelme rosszindulatról beszélni. Amikor egyszer megértjük e harcnak a lényegét és hajlunk a kölcsönösen előnyös együttműködésre, akkor jöhet szóba e konfliktusokon való túllépés.

ÖTÖDIK FELISMERÉS

Lényege: Az emberi konfliktusoknak úgy tudunk véget vetni, ha be tudjuk fogadni a magasabb forrásból származó (nem földi) energia beáramlását.

A kézirat itt egy új típusú megértésről beszél, amelyet hosszú időn át misztikus tudatnak neveztek. A XX. század utolsó évtizedeiben egyre többen képesek a megérzésekre. Ez fontos szerepet játszik az emberi konfliktusok felszámolásában. Amikor ugyanis a dolgok, élőlények szépségét és egyediségét csodáljuk, **energiát veszünk fel**. Ha eljutunk arra a szintre, hogy egyúttal szeretetet is érezzünk irántuk, akkor vissza is adhatjuk az energiát. Gyakorlás által, végül automatikusan jutunk abba a szeretetteljes állapotba, hogy őszinte együttérzéssel éljünk és szeressünk. (Szeretet = szer-etet, adni valamit, ami bármilyen „energia” lehet!) De ahhoz előbb meg kell tisztítani gondolkodásunkat a hazugságoktól - megfelelő állapotba kell hozni tudatunkat.

”Az univerzum mindannyiunkat képes ellátni energiával, ha megnyitjuk magunkat a forrás számára”.

Ha rosszkedvűek, nyugtalanok vagy fáradtak vagyunk, az energia hiányt jelez. Amikor szükségét érezzük, álljunk

meg és töltsük fel magunkat energiával. „Legyünk állandóan tele, őrizzük meg a szeretet (szer-etés) állapotát!”. Ha elértük ezt az állapotot, senki és semmi nem képes annyi energiát elvonni, amennyit azonnal ne tudnánk pótolni. Sőt, a belőlünk kiáradó energia visszaáramlást gerjeszt, amely ugyanolyan mennyiségű energiát vonz magához - így az sohasem tud kifogyjni. De ennek a folyamatnak állandóan **tudatosnak** kell lennie, különben nem működik. Ez különösen akkor fontos, ha emberek között vagyunk.

Testünk egy bizonyos szinten rezeg. Ha engedjük, hogy energiánk túlságosan lecsökkenjen, azt testünk sínyli meg. Ilyenkor könnyen megbetegszünk. E téren a hajszoltság, a stressz nagyon sokat ronthat. A szeretet (el-fog-adás) által tudjuk a rezgést magas szinten tartani és ettől maradunk egészségesek.

Ha rendszeresen fel tudunk töltekezni energiával, akkor egy „véletlen” előre lendíti az életünket, ez az energiaszint állandósulni tud bennünk, és ettől kezdve alapból magasabb rezgésállapotban létezzünk. Gyermekeink átveszik a mi rezgésállapotunkat, és még magasabb szintre emelik. **Az ember így viszi tovább az evolúciót.** A korábbi nemzedékek abban különböznek a mostanítól, hogy mi már készek vagyunk ezt a folyamatot tudatosítani, s így akár jelentősen meg is tudjuk gyorsítani.

Mikor véletlenszerűen vagy később mind gyakrabban feltöltjük magunkat belső (isteni, szeretet-) energiával, amikor a tudatunkban már nem a másik ember átverése, kijátszása, kizsákmányolása munkál, ettől teljesen eltérő gondolatok és energiák lépnek működésbe, amelyek identitásunk magasabb szintjéről származnak. Ezek az intuíciók, megérzések. Ezek másként működnek, mint a megszokott gondolatok. A tudat háttérben bukkannak fel, akár éber állapotban, akár álom vagy látomás formájában, de közvetlenül érkeznek az egyénhez, hogy támogassák, irányítsák, utat mutassanak.

HATODIK FELISMERÉS

Lényege: fel kell hagynunk a régóta dédelgetett és ismételt mesékkel, drámákkal, hogy megtalálhassuk és megélhessük igazi önmagunkat.

E részben ismerhetjük meg, hogy az egyén - a legtöbbször tudattalanul - milyen módszerekkel „uralodik” másokon.

A kézirat ezt azért ismerteti, hogy rádöbbenve ennek tarthatatlanságára - hagyjunk fel a használatával. Ugyanis valahányszor visszatérünk ehhez a beidegződéshez, mindannyiszor leválaszthatjuk magunkat az előre vivő forrásból. Nem könnyű megszabadulni ettől a szokástól, mert eleinte tudattalanul (automatikusan) működik.

A mások fölötti „uralom” módszere többnyire azonos azzal, amit gyerekkorunkban másoktól megtanultunk, hogy magunkra vonjuk a figyelmet, magunk felé irányítsuk az energiáját. Megrekedtünk ennél, és kétségbe* esve ezt ismétljük újra és újra, minden környezetben. Ez a mi tudattalan hatalmi drámánk, és az energia (figy-elem, szer-elem*) megszerzése, megtartása érdekében mindig ugyan azt manipulációs viselkedési formát alkalmazzuk. Az egyik mindig ellenkezik (ő az örök „ellenzéki”), a másik folyton veszekszik vagy kritizál (ő a „vallató” számon kérő), a harmadik bizalmatlanul hallgat és elhallgat (ő az „elzárkózó”), a negyedik a „szenvedő (áldozat)”.

A megtisztulás folyamata mindannyiunk számára az, hogy saját, személyes „hatalmi drámánkat” felszínre hozzuk. „Az igazság mindig (jótékonyan) hat.” A mi konfliktusaink miatt a másikat okoljuk, ahelyett, hogy magunkba szállnánk és elgondolkodnánk a saját érzéseinken. Nem lehetséges továbblépni addig, amíg szembe nem nézünk önmagunkkal és fel nem fedezzük, miként manipulálunk másokat az energia megszerzése, ideiglenes megtartása érdekében. Saját igazi lelki valóságunk felkutatásához úgy kell végignézni életünket, mint egy hosszú mesét, melynek magasabb rendű értelme, tanulsága van. Semmi sem véletlen. Miért épp ebbe a családba születtem? Ennek mi lehetett a valódi célja? Milyen közeget nyújtottak szüleim, rokonaim? Engem milyen viselkedésre készítettek megnyilatkozásaik? stb. A vizsgálódás során azonban sohase ítéljük el hozzátartozóinkat, mert az ő ösztönös viselkedésük a mi tanításunkat szolgálják (csoportkarma).

Ha tudatosítjuk önmagunkban saját hatalmi drámánkat, akkor képesek leszünk felismerni a magasabb rendű igazságot a családdal kapcsolatban: azt az igazi értéket, amely az energiával összefüggő konfliktusok mögött rejtőzik. Ha egyszer rájövünk erre, akkor egész életünk megváltozik. Nem pazaroljuk el az energiánkat, könnyebben feltöltődünk, és megtaláljuk azt az igazságot is, hogy mi magunk kik vagyunk, milyen úton járunk valójában.

Az élet értelme, hogy túllépünk múltbéli berögződéseinken és fejlődünk. Ahhoz azonban szert kell tennünk elegendő energiára, hogy túljussunk súlyos hatalmi drámánkon és továbbléphessünk a spirituális folyamatban. Erő kell a múlt tisztázásához, amelynek során tudatosodik bennünk a korábról magunkkal hozott manipulációs technikánk. Ha sikerül meghaladnunk ezt a szokást, akkor megtaláljuk magasabb rendű önmagunkat, következő evolúciós személyiségünket.

HETEDIK FELISMERÉS

Lényege: a valódi én evolúciójának mozgásba hozása a helyes kérdésfeltevés, a tennivaló intuitív megérzése és a válaszadás folyamata révén részesülni ebben a varázslatos folyamatban, ez a boldogság igazi titka.

A kézirat kifejti a tudatos önfejlesztés szükségességét oly módon, hogy állandóan fel kell figyelni minden véletlenre, minden válasza, amelyet a világ rendelkezésünkre bocsát. Az életben nem az a nehéz, hogy válaszokat kapjon az ember, hanem az, hogy helyesen ismerje fel, mi a kérdés. „*Ha értelmes a kérdés, mindig megérkezik a válasz.*” Még az egyáltalán nem „tudatosodott” emberek is képesek belebotlani a megfelelő válasza, visszamenőleg helyesen értékelni a véletleneket. A Hetedik felismerés azonban akkor érvényesül, ha az ember már abban a pillanatban megérti a választ, amikor az felmerül (a szinkronicitás azonnali felismerése). Ez emeli „magasabb” szintre a mindennapi életet. **Ettől válik könnyűvé.**

A kézirat a válasz megkapásának módjaként beszél az álmokról is. Azt mondja, hogy össze kell hasonlítani az álmunkat életünk történetével. „A rossz álmok hordozzák a legfontosabb üzeneteket.”

Nem csak az álmok nyújtanak útmutatást az ember számára, hanem a gondolat és az intuíció is. A kézirat szerint, mindenkinek sokkal több ilyen sugallata van, mint hinné. Ahhoz, hogy felismerjük őket, megfigyelői álláspontra kell helyezkednünk. Ha eszünkbe ötlék egy

gondolat, fel kell tenni a kérdést miért? A kívülálló, megfigyelői szempont segít lemondani a vágyról, hogy ösztönök helyett, magunk irányítsunk az életünket.

A negatív gondolatokat, a félelem képeit meg kell semmisíteni abban a pillanatban, amikor felmerülnek. Azután a tudat által egy másik, kedvező és kellemes képet kell a helyére tenni. Az ember nemsokára eljut oda, hogy a megérzés csupa pozitív dolgokat sugall majd. Ha ez után mégis előfordul, hogy negatív kép keletkezik - mondja a kézirat - azt nagyon komolyan kell venni, és nem szabad követni. (Ha pl. megérzése révén teherautó roncsai között látja magát és nem sokkal ezután teherautón akarják elvinni valahova, akkor arra a kocsihoz nem szabad felszállni!)

Minden velünk kapcsolatos eseménynek jelentősége van és valami módon minden a kérdéseinkre vonatkozik. Észre kell venni! Ez különösen igaz azokra a dolgokra, amelyeket rossznak minősítünk. A Hetedik Felismerés kijelenti, hogy minden eseményben, legyen az bármennyire negatív, meg kell találnunk a felszín alatt rejlő óriási pozitívumot.

NYOLCADIK FELISMERÉS

Lényege: a többi emberhez való újszerű viszonyulás révén lehet kihozni belőlük a lehető legjobbat. Ez a kulcsa annak a titokzatos folyamatnak az állandó működéséhez, hogy a válaszok mindig megérkeznek.

A kézirat elmagyarázza, hogyan segítsünk azoknak, akik meghozzák számunkra az általunk keresett választ. Ha valaki keresztezi utunkat, mindig hordoz valamilyen nekünk szóló üzenetet. *Véletlen találkozások nincsenek.* De az, hogy át tudjuk-e venni az üzenetet, attól függ, hogyan viszonyulunk ezekhez a találkozásokhoz.

Ha az ember mélyebb szinten figyel meg valakit, észre veheti a valódi énjét a magára öltött álcák alatt. Ha erre a szintre koncentrálnak, a vizsgált személy arcának finom rezdüléséből kiolvashatjuk, hangjának más csengéséből meghallhatjuk, mit gondol valójában, mi az igazság. Úgy koncentrálnak az emberekre, hogy egyúttal energiát küldjünk nekik. Ha valaki ellenszenvet vált ki belőlünk, ne visszatetsző vonására koncentrálnak, ne nézzünk rá haragosan, hanem vegyük észre érzéseit és szépségét vagy más értékét. Ily módon energiát küldünk felé. Ehhez már bizonyos „lelki nagyságra” kell tudnunk szert tenni.

Az ember beszéljen, ha rajta a sor, és sugározzon energiát, ha valaki másnál van a szó. Az így együttműködő emberpár vagy csoport tagjainak emelkedik az energiája és rezgésszintje. Így mindenki egyéni energiája egy közös energiabankká egyesül. Itt minden csoporttag tudja, mikor szólaljon meg és mit mondjon. Ez a tudatos társalgás, amelyben mindenki igyekszik a többiekből a lehető legtöbbet kihozni, ahelyett, hogy „uralomra” törne fölöttük. Így létrejönnek a szerelmi kapcsolatnál is említésre kerülő „szuperszemélyek” vagy más néven - a múltból ugyan némi pejoratív felhanggal csengő, de valójában igen pozitív egyének - a „magasabb rendű személyek”.

A kézirat itt lényegében egy teljes, új etikát ír le. Az Interperszonális Etika arról szól, hogy még több üzenet jusson el mindenkire. Ha az emberek eszerint bánnának egymással, az mindenkinek a fejlődését elősegítené. **(Ez az Élet Baráti Kör értelme! Ezért jött létre!)**

A Nyolcadik felismerés óva int attól, hogy - esetleg elvakult kötődéseink (személyhez, elvhez, állandósághoz stb.) miatt – megállítsuk fejlődésünket. Fontos rész a gyerekekkel való bánásmód. A felnőtt egyszerre csak egy gyerekre tudja összpontosítani a figyelmét. Ha a felnőttek számára képest túl sok a gyerek, akkor a felnőttek túlterhelte válnak, és nem tudnak elegendő energiát adni, a gyermekek pedig versengeni fognak a felnőtt idejéért. Emiatt az emberek megtanulják kitérni a család kereteit a vérrokonság határain túlra is. Így mindig lesz valaki, aki képes teljes figyelemmel fordulni a gyermek felé. Egyébként - a gyermek fejlődése szempontjából - jobb is, ha nem minden energia származik ugyanattól az embertől. Gondoskodjék azonban bárki a gyerekekről, teljes figyelmét neki kell szentelnie!

A kézirat megmagyarázza a szerelmi kapcsolatok problémáját is. Amikor felüti fejét a szerelem, a két ember tudattalanul árasztja egymás felé az energiát. Ez egy igen feldobott érzés, melyre sokan áhítoznak és ezért sokszor - bármi áron is - keresik a szerelmi kapcsolatokat. Az emberek zöme ezt a „felpörgetett” érzést a partnertől várja és elvágja magát az univerzális energiaforrástól. Idővel a szerelmi energia általában fogyatkozni kezd. Ezt megakadályozandó, a szerelmesek többnyire hatalmi drámájukhoz folyamodnak, amivel manipulálják egymást és a szükséges energiát maguk felé terelik. A kapcsolat - rossz esetben - hatalmi harccá válik. E szerelemmel kapcsolatos problémánk még gyerekkorunkban kezdődött otthon - a családban. Az ottani „energiaharcol” miatt nem voltunk képesek integrálni önmagunk ellenkező nemű oldalát. Azért tud az ember kötődni az ellenkező nem valamelyik tagjához, mert tulajdonképpen szüksége van az ellenkező nemű energiára.

Létezik azonban az Univerziummal harmóniában élő emberi lényben az a misztikus energia, amelynek belső forrásából elvileg mindenki meríthetne, és amely kétnemű, férfi és női egyszerre. Ha spirituális fejlődésünk megfelelő, akkor meg tudunk nyílni mindkét energia irányában, de az evolúciónk kezdetén ez még nehéz. Idő kell ahhoz, hogy az integráció folyamata végbemenjen. Az igazság az, hogy eddig mindannyian megrekedtünk azon a fejlődési fokon, amikor az ellenkező nemű energiát önmagunkon kívül keressük, a nő egy férfiban, a férfi egy nőben. (Jó esetben, ugyanabban a partnerben, legrosszabb esetben - szexuális torzulásként - azonos nemű partnerben).

Fejlődésünk kezdetén automatikusan kezdtük elfogadni az ellenkező nemű energiát. Ez is természetesen árad be lényünkbe a világmindenségből. De - a dolgok kellemesebbnek tűnő megoldásaként - ha felbukkan egy olyan ember, aki közvetlen formában kínálja ezt az energiát, akkor könnyen elvágjuk magunkat az univerzális forrástól.

A kézirat szerinti megoldás, saját erőnkől kell teljessé tennünk magunkat. Szilárd, őszinte alapra kell helyeznünk kapcsolatunkat. Ha ezt megtesszük, akkor emberi kapcsolataink magasabb rendűek lesznek. Ha - adott esetben - ilyen alapon vesz részt mindkét fél a szerelmi kapcsolatban, akkor a férfi és a nő, mint egy „szuperszemély” működik, és ez nem téríti le egyik felet sem saját egyéni evolúciós útjáról. Csak azok létesíthetnek ilyen kapcsolatot, akik tökéletesen felfedik önmagukat, és nem titkolják, miért teszik azt, amit tesznek. Csak őszinte alapon lehet kölcsönösen bizalommal teli kapcsolat. Így

újra szabaddá válhatunk és így rá tudunk kapcsolódni a világmindenség korlátlan energiájára.

Az ember társas lény, de csak arra „méltónak” jut vele teljes harmóniában élő társ. Ehhez „fel kell nőni” mindkét félnek. A társal élő embereknek olyan tiszta lelkiismerettel, odaadóan kell viszonyulniuk egymáshoz, mint saját magukhoz.

Úgyis mondhatnánk, hogy társukat mintegy önmagukon belül kell hordozniuk. Így léphet, előre mindkét fél az evolúcióban és találhatja meg örömét, így képes kölcsönös harmóniát termelni.

Összefoglalva: a másokhoz való viszonyulásunk szabja meg evolúciónk ütemét. Gyakoroljuk az energia áramoltatást! Az ember tudatosan sugározzon energiát a többieknek. (Pl. haragos, intrikázó embernek a lehető legtöbb energiát kell küldeni. Ha megérzi, hogy az energiához úgy is hozzájut, könnyebben felhagy a mesterkedéssel.). Ha megcsodáljuk egy ember megjelenését, tartását, ha valóban órá koncentrálnak, mignem alakjának, vonásainak egyedisége felragyog, akkor adhatunk neki energiát, felemelhetjük.

Ehhez az első lépés természetesen az, hogy a saját energiaszintünk magas legyen. Ez esetben megindíthatjuk az energia áramlását önmagunkba, és rajtunk keresztül a másik emberbe. Minél inkább gyönyörködünk a másik ember teljességében, belső szépségében, annál több energia árad belé és természetesen belénk is. Ezért nem is tehetünk jobbat önmagunkkal, minthogy másokat szeretünk, hogy árasztjuk feléjük az energiát. Az energia kivetítése óriási hatást gyakorol az egyénre. Ha az emberek - hátsó szándék nélkül - tudatosan alkalmazzák ezt a módszert, hihetetlen magasságokba képesek emelkedni, miközben egymást építik és maguk is épülnek.

KILENCEDIK FELISMERÉS

Lényege: az emberi kultúra következő évezredbeli megváltozása a tudatos evolúció hatására. A kézirat egy új életformát ír le. Az emberiség önként lecsökkenti majd a lélekszámát (pl. csak annyi gyermek születik majd, aminek értelme van, akikkel megoldható az intenzív foglalkozás). Így mindenki a Föld legszebb, energiában leggazdagabb helyein élhet.

Intuáció által vezetett minden ember pontosan tudni fogja, mit tegyen és mikor. A történelem során sok látnok pillantott már meg ilyen ill. ehhez hasonló világot (Marx is), de a megvalósításnak módját sohasem sikerült megtalálni. Az emberek nagy tömegei változtatnak majd foglalkozást. Ha ugyanis az intuáció világosan közli az egyénnel, hogy ki Ő és mit kellene tennie, akkor nagyon gyakran előfordul, hogy rájön, nem a megfelelő pályán van és a fejlődése érdekében más munkát, kell választania.

Nagy fokú automatizálás (gépiesítés) megy végbe, melynek célja: felszabadítani az emberek idejét, hogy más foglalatosságot csinálhassanak. A munkaidő lerövidül. Az emberek a számukra fontos felismerésekért önként adakoznak. Amikor az ember ad, ugyanakkor kap is, mert ez az energia működésének elve a világmindenségben. A Kilencedik Felismerés szerint, ha egyszer elkezdünk folyamatosan adni, attól kezdve mindig több fog beáramlani, mint amennyit egyáltalán szét tudunk osztani.

Az a legfontosabb, hogy meglássuk ennek az életmódnak az igazságosságát. Nem azért vagyunk ezen a bolygón, hogy kiépítsük a magunk „személyi kultuszát”, hanem azért, hogy fejlődjünk (közösén).

A kézirat nem vitatja, hanem inkább megvilágítja az egyház tanításait a teljes igazság, a tudományos tények és a vallásos világszemlélet szintézisében. Isten az evolúció által teremtette a világot és teremti még ma is. A Szentírás arról szól, hogy az ember hogyan tanulhatja meg befogadni Isten energiáját, Isten akaratát

A kézirat sok vallás lényegét megvilágítja. Minden vallás arról szól, hogy az emberiség kapcsolatot keres valami „magasabb” forrással. Továbbá minden vallás azt mondja, hogy Istent **belül kell érzékelnünk** mely érzékelés, kitölti az embert, és többé teszi, mint azelőtt volt. A kézirat szerint valamikor a történelem folyamán egy ember meg fogja találni az Isten energiaforrására való rákapcsolódás igazi módját, és maradandó példát mutat arra, hogy ez lehetséges (Jézus példája).

A Kilencedik Felismerés elárulja perspektívánkat, mi emberek vagyunk az egész evolúció csúcspontja. Az anyag kezdetben gyenge formát öltött, aztán egyre bonyolultabbat (ásványok, kövek, növények, állatok, emberek). Minden fejlettebb forma az előzőnél magasabb rezgés szinten működik.

A fejlődés először fizikai szinten folyt majd mentális síkra terelődött. Most pedig az egész folyamatot behozzuk a tudatba. Az egész emberi történelem a tudatos evolúcióra készített fel bennünket. Az a sorsunk, hogy állandóan emeljük energiaszintünket.

Ahogy emelkedik az energiaszint, úgy emelkedik testünk atomjainak rezgés szintje is. Így egyre könnyebbé, egyre inkább tisztán spirituális lényekké válhatunk. Miközben az emberek rezgés szintje emelkedik, akár teljes embercsoportok is, akik elérték a megfelelő szintet, hirtelen láthatatlanná válnak azok számára, akiknek rezgése alacsonyabb szintű (szétválás). Az eltűnt csoport tagjai azonban úgy látják, hogy még mindig ott vannak, csak éppen könnyebbnek érzik magukat.

A Kilencedik Felismerés szerint a megmaradó emberek a harmadik évezredben elérik ezt a magasabb rezgés szintet, a hozzá legközelebb állók csoportjaival közösén.

A történelem folyamán egyes kultúrák már el is érték ezt a rezgést a Maják, pl. együtt léptek át. Egyes egyének szórványos átlépése most is előfordulhat, de az emberiség általános átlényegülése csak akkor valósulhat meg, ha teljesen megszüntetjük a félelmet*, ill. ha minden körülmények között fenn tudjuk tartani a szükséges rezgés szintet. (A vádaskodás, harag, irigység, stb. nagy mértékben lecsökkenti az ember rezgését. A félelem magyar szó, önmagáért beszél: fél-elem, a lélek és test különválasztása, összetartozóság letagadása, amikor csak testet látunk, és megfélemezünk a hozzá tartozó lélekről.) Minél több szépet, jót vagyunk képesek észlelni és teremteni, annál inkább fejlődünk. Minél jobban fejlődünk, annál magasabb a rezgés szintünk.

Kitágult érzékelésünk végül megnyit bennünket a „Mennyország” számára, amely ma is itt van előttünk, csak éppen még nem látjuk a szemüktől...

TIZEDIK FELISMERÉS

Létezik egy Tizedik Felismerés is, mely nem írásos formában „jött le” Ezt a hivatkozott könyv nem tárgyalja, csak utal rá. A kézirat azt sugallja, hogy a felismeréseknek el kell terjedniük az emberek között. Arra kell törekedni, hogy az emberek nyitottá váljanak - a fejlődést nyújtó - energiával való összekapcsolódással. Ha nem így történik és az emberiség továbbra is „leketlenül”, empátia nélkül, a másokon való keresztül gázolás negatív hatását növeli, valamint a bolygó kizsákmányolását fokozza. Ma már mindenki tudja, ha ezt folytatjuk, azt nem éljük túl. Mindannyiunknak meg kell tenni mindent a fejlődésért. A változást magunkon kell kezdeni.

Lényege: Őrizni a látomást.

A Tizedik felismerés által arra eszmélünk rá, hogy az emberek a történelem folyamán mindvégig arra törekedtek, hogy ezt a megélt spiritualitást meghonosítsák itt a földön. Mindannyian feladattal érkezünk ide, és ahogy egyre tudatosabbá válik bennünk ez a felismerés, így egyre pontosabban felidéződik bennünk a születési látomás: az, hogy mit akartunk elérni életünkben. Később felidézhetjük a közös világlátomást is, amely szerint az új kultúra mindannyiunk együttműködése által jön létre. Tudjuk, az a feladatunk, h. tudatosan, imával őrizzük ezt a látomást.

TIZENEGYEDIK FELISMERÉS

Lényege: Az imamezők kiterjesztése.

A Tizenegyedik Felismerés arról szól, hogy pontosan miként őrizzük a látomást. Vallási szövegek, versek, a filozófusok művei évszázadok óta beszélnek egy bennünk lévő, szunnyadó képességről, amelynek rejtélyes működése által befolyásolhatjuk, hogy mi történik a jövőben. Nevezték ezt a képességet a hit erejének, pozitív gondolkodásnak, az ima hatalmának. A tapasztalatok szerint az ima erejét a **szándékmezők** adják, amelyeket kiterjeszthetünk és meg is erősíthetünk, különösen olyankor, ha másokkal együtt egy közös látomásban egyesítjük erőnket. Ez az az erő, amelynek révén őrizzük a spirituális világ látomását, gyűjtjük az energiát önmagunkban és másokban, hogy ez a látomás valósággá váljék.

TIZENKETTEDIK FELISMERÉS

A Tizenkettedik Felismerés még nem került nyilvánosságra...

Ez a „kivonat” a www.kryon.hu weboldaltól származik. A próféciáról készült egy film, amit feltétlenül érdemes megnézni!

Köszönet és **hála** minden léleknek, aki közreműködött abban, hogy hozzánk is eljusson a hír és a tudás!

A www.eletbaratikor.hu stábja a www.kincseslada.hu-t ajánlja még az érdeklődő figyelmébe, ahol kapcsolódó témában izgalmas dokumentációkat, képeket, információkat talál.